

Gf.IV.30.516/2015/4.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Papp László jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Turi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Turi Lajos Péter ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. május 14. napján meghozott 9.G.15-14-040001/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 34. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a 6 164 720 (Hatmillió-egyszázhatvannégyezer-hétszázhusz) Ft-ot meghaladó hitelezői igény kielégítésének megghiúsítására vonatkozó megállapítását és az ezen összeget meghaladó vagyoni biztosíték nyújtására kötelező rendelkezéseit hatályon kívül helyezi, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 48 000 (Negyvennyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes a **KFT1** (a továbbiakban: **KFT1.**) fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetében ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezzel a magatartásával a felperes 6 194 000 Ft összegű hitelezői követelésének a kielégítését megghiúsította.

Kötelezte az alperest, hogy helyezzen letétbe a Nyíregyházi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál 6 194 000 Ft-ot biztosítékkul az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 12 700 Ft perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 36 000 Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában tényállásként állapította meg, hogy a 2007. május 15. napján keltezett létesítő okirattal létrejött **KFT1.**-nek a megalakításától kezdődően 2013. szeptember 3. napjáig (a felszámolása elrendeléséig) az alperes volt a vezető tisztségviselője.

A **KFT1.** cégmásolata szerint a céggel szemben 2011. április 19. napján végrehajtási eljárás indult, amely 2012. április 19. napján megszüntetésre került.

2012. július 30-án a társasággal szemben újabb végrehajtási eljárás indult, amely 2013. szeptember 11-én - a társasággal szemben indult felszámolási eljárásra tekintettel - ugyancsak megszüntetésre került.

A **KFT1.** 2011. és 2012. évi mérlegeinek letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségét az alperes határidőn belül nem teljesítette, a mulasztását csak a jelen peres eljárás megindulását követően, 2014. június 27. napján pótolta.

A Nyíregyházi Törvényszék 2013. szeptember 3-i kezdő időponttal elrendelte a **KFT1.** felszámolását. A felszámolási eljárás megindulását követően az alperes „hónapokon keresztül nem vette fel a kapcsolatot” a felszámolóval, erre - jogi képviselője útján - csak 2014. január 27-én került sor, azonban „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-ában előírt kötelezettségeit az alperes ezt követően sem teljesítette.

A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése, valamint a (3) bekezdésének második fordulata alapján annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperes mint a **KFT1.** vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal pedig megghiúsította a felperes 6 194 000 Ft összegű hitelezői követelésének a kielégítését.

Kérte továbbá, hogy a bíróság a ki nem egyenlített követelésével azonos összegű vagyoni biztosíték nyújtására is kötelezze az alperest a Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdése alapján.

A kereseti kérelme indokaként - egyebek mellett - arra hivatkozott, hogy mivel az alperes a 2011. és 2012. évek vonatkozásában nem tett eleget az éves beszámoló letétbehelyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségének, valamint elmulasztotta a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségei teljesítését is, az adott ügyben vélelmezni kell az alperes hitelezőket károsító magatartását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy az ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette, és pótlólag - 2014. június 27-én - eleget tett a 2011. és 2012. évi beszámolók letétbehelyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségének is.

Vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy az általa vezetett gazdasági társaság már 2010. december 31. napjától kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna, amelynek alátámasztására csatolta az iratokhoz azokat a befizetési bizonylatokat, amelyek szerint a kft. az ellene folyamatban lévő végrehajtási eljárás során 2012. évben összesen 2 731 200 Ft-ot a felperesnek megfizetett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét mind a megállapításra, mind a biztosíték nyújtására irányuló kérelmek tekintetében megalapozottnak találta.

Megállapította, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében írt törvényi vélelem az adott esetben fennállt, tekintettel arra, hogy az alperes egyrészt nem teljesítette a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségeit, másrészt az általa vezetett gazdasági társaság 2011. és 2012. évi mérlegeit csak évekkal a jogszabályban megállapított határidő letelte után, 2014. júniusában tette közzé, amely mérlegek számviteli alapbizonylatokkal nem voltak alátámasztva, így azok nem valós adatokat tartalmaztak.

A törvényi vélelemre tekintettel pedig a perben már az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, illetve az adós legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azonban az alperes a felelőssége alóli mentesülését megalapozó körülményeket a per során nem bizonyította, arra vonatkozóan bizonyítási indítványt sem terjesztett elő annak ellenére, hogy a bíróság részletesen tájékoztatta az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről és annak tartalmáról.

Rámutatott, hogy ebben a körben alaptalanul hivatkozott az alperes a társaság könyvelését végző könyvelő mulasztására, mivel a könyvelő esetleges mulasztása - figyelemmel a megbízási

szerződéssel kapcsolatos polgári jogi szabályokra - nem mentesíti az alperest a Cstv. 33/A. §-ának (1) és (3) bekezdéseibe foglalt felelőssége megállapítása alól.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint nem eredményezhette az alperes felelőssége alóli mentesülését az a körülmény sem, hogy az általa vezetett gazdasági társaság a felperes felé fennálló adótartozásából 2012. évben összesen 2 731 200 Ft-ot megfizetett, mivel erre már a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően indult végrehajtási eljárásban, tehát olyan időpontban került sor, amikor a vezető tisztségviselőtől elvárható intézkedések megtételének elmulasztása már tényként volt megállapítható.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján megállapította és az alperest a ki nem elégített felperesi követelés összegével azonos mértékű vagyoni biztosíték nyújtására kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

Mindenekelőtt az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását sérelmezte, hogy nem teljesítette a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségeit.

Ezzel összefüggésben állította, hogy a 2014. január 27-i megbeszélést követően a jogi képviselője átadta a felszámoló képviselőjének a tevékenységet lezáró mérleget, az abban kimutatott pénzeszközt, a záró adóbevallásokat és azok mellékleteit, továbbá tájékoztatást adott a társaság vagyonáról, egy **TÍPUS NEVE** típusú gépjárműről, amelynek az értékesítésében is segítséget nyújtott a felszámolónak.

2014. júniusában az elmaradt mérlegek közzétételének pótlása is megtörtént, amellyel összefüggésben az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg az ítéletében, hogy a mérlegek valótlan adatokat tartalmaztak.

Kiemelte, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősséget a vezető tisztségviselőknek az általuk vezetett gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése utáni időszakban tanúsított cselekményei alapozhatják meg. A jelen esetben azonban a felperes azt sem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy mikor következett be a **KFT1.** fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete. A felperes ugyan megjelölte a 2010. december 31-i időpontot, azonban ezt az állítását a perben rendelkezésre állt adatok nem támasztották alá, hiszen peradat, hogy a cég 2012. tavaszán összesen 2 731 200 Ft-ot a felperesnek megfizetett, amelyre tekintettel az ellene indult végrehajtási eljárás megszüntetésre került. Ez pedig cáfolja a felperesnek azt az állítását, miszerint a **KFT1.** már 2010. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna.

Annak igazolására, hogy megpróbált eleget tenni az ügyvezetői tisztségéből adódó kötelezettségeinek, csatolta a fellebbezéséhez a **KFT1.** 2013. január 11. napján megtartott taggyűléséről készült jegyzőkönyvet, amely szerint ekkor javaslatot tett a társasági szerződés akkénti módosítására, hogy a taggyűlésnek legyen lehetősége a tagokat pótbefizetésre kötelezni, azonban a társaság tagjai a társasági szerződés általa javasolt módosítását elutasították.

Mindezekre tekintettel állította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre állt bizonyítékok tartalmával ellentétesen, megalapozatlanul állapította meg az ítéletében, hogy a **KFT1.** vezető tisztségviselőjeként nem tett eleget az ügyvezetői tisztségéből adódó kötelezettségének és nem igazolta, hogy a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően minden olyan intézkedést megtett, amelyet „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) rendelkezései előírtak számára.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

A Győri Ítéltábla .../12. és a Debreceni Ítéltábla .../7. számú eseti döntéseiben kifejtettekre hivatkozással állította, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében megállapított törvényi vélelem a hitelezői érdekek sérelméhez kapcsolódó valamennyi tényállási elemre kiterjed, ezért a vélelem fennállása esetén a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján pert indító felperesnek az adós gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját sem kell bizonyítania.

Ezért az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a felperes a **KFT1.** fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját a per során nem bizonyította. Mindemellett a felperes az alperesnek ezt az állítását érdemben is megalapozatlannak tartotta és állította, hogy az általa csatolt okiratokkal kétséget kizáróan igazolta, hogy 2010. december 31. napján a **KFT1.** kötelezettségeinek összege meghaladta a társaság pénzeszközét, ezáltal a fenyegető fizetéseképtelenség ekkor már fennállt.

A Fővárosi Ítéltábla .../5. és a Debreceni Ítéltábla .../4. számú eseti határozataiban kifejtettekre hivatkozással előadta továbbá, hogy a 2011. és 2012. évi beszámolók letétbehelyezésének végső határideje a felszámolás kezdő időpontját megelőző nap (2013. szeptember 2-a) volt, amelyet az alperes nem vitásan elmulasztott. Ezért a mérlegek 2014. júniusában történt letétbehelyezése a törvényi vélelem alkalmazását nem zárta ki.

Ezzel összefüggésben fenntartotta azt az állítását is, miszerint a 2014. júniusában közzétett mérlegek nem feleltek meg a valódiság elvének, mivel az annak alapjául szolgáló számviteli bizonylatok teljes mértékben hiányoztak.

A fellebbezéshez mellékelt taggyűlési jegyzőkönyvvvel összefüggésben előadta, hogy a jogi képviselővel eljáró alperesnek már az elsőfokú eljárásban lehetősége lett volna, hogy hivatkozzon erre a bizonyítékra, ezt az alperes azonban elmulasztotta, amelyre tekintettel erre a másodfokú eljárásban eredményesen már nem hivatkozhat.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítéltábla az alperes fellebbezését „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, figyelemmel a (3) bekezdésben foglaltakra is.

Az ítéltábla a **KFT1.** 2010. évre vonatkozó, az „e-beszamolo.hu” internetes oldalról letöltött éves beszámolójának adatai, a felperes által csatolt adófolyószámla kivonatok, valamint a **KFT1.** nyilvános cégjegyzéki adatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy 2010. december 31-én a **KFT1.** 1 800 000 Ft pénzeszközzel rendelkezett, a már esedékessé vált adófizetési kötelezettségének összege az általa elkészített éves beszámoló szerint 43 000 Ft, a felpereshez benyújtott adóbevallások szerint pedig 1 317 552 Ft volt.

A **KFT1.** adófolyószámlájának adatai szerint a társaság adótartozásának összege 2011. december 31-én annak ellenére 2 482 752 Ft-ra nőtt, hogy 2011. április 19-én a társasággal szemben adóvégrehajtási eljárás indult.

E végrehajtási eljárás megindulásának időpontjában a **KFT1.** már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel ekkor a társaság vezetői részéről már ésszerűen előre látható volt, hogy a társaság a vele szemben fennálló követeléseket esedékességükkor nem lesz képes kiegyenlíteni.

Az így kiegészített tényállás alapján pedig az ítéltábla azt állapította meg, hogy az alperes fellebbezése a túlnyomó részében nem megalapozott.

Az ítéltáblának a fellebbezés elbírálása során elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében megállapított törvényi vélelem a jelen ügyben alkalmazható volt-e, és ha igen, az mire terjed ki.

A felperes a törvényi vélelem fennállását a 2011. és 2012. évi beszámolók letétbehelyezésének és közzétételének elmulasztásával, valamint azzal indokolta, hogy az alperes maradéktalanul nem teljesítette a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségeit.

A 2011. és 2012. évi beszámolók letétbehelyezésének és közzétételének „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 153. §-ának (1) bekezdésében megállapított határidőn belüli elmulasztását az alperes maga is elismerte, azonban állította, hogy mivel 2014. júniusában pótolta a mulasztását, ez a magatartása a jelen esetben nem alapozza meg a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében szereplő törvényi vélelem alkalmazását.

A Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségei tekintetében pedig az alperes azok maradéktalan teljesítését állította.

Az alperesnek ezek a hivatkozásai azonban tévesek, illetve megalapozatlanok voltak.

A Cstv. 33/A. §-ában megállapított vezetői felelősség feltételeinek meghatározása során a jogalkotó az adott gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése és a felszámolása elrendelésének kezdő időpontja közötti időszakban tanúsított vezetői magatartásoknak kívánt jelentőséget tulajdonítani, amelyből az következik, hogy a vezető felelősség alóli mentesülését eredményező körülmények vizsgálatánál is ezt az időszakot kell relevánsnak tekinteni. Erre figyelemmel alakították ki a bíróságok azt az ítélkezési gyakorlatot, amely szerint amennyiben a vezető tisztségviselő igazolja, hogy az általa vezetett gazdasági társaság éves beszámolóját a Számv.tv. 153. §-ának (1) bekezdésében meghatározott határidő lejártá után, de még a felszámolás kezdő időpontját megelőzően letétbe helyezte, úgy vele szemben a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében meghatározott vélelem nem alkalmazható (Fővárosi Ítéltábla .../4., Debreceni Ítéltábla .../4.).

A jelen esetben azonban az alperes az általa vezetett gazdasági társaság 2011. és 2012. évi beszámolóit csak jóval a felszámolási eljárás kezdő időpontja (2013. szeptember 3-a) után, 2014. júniusában helyezte letétbe, ezért ez a tény az adott esetben a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében megállapított törvényi vélelem alkalmazását nem zárta ki.

A Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségek maradéktalan teljesítését a perben - figyelemmel arra, hogy annak megtörténtét a felperes vitatta - az alperesnek kellett bizonyítania.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az ebben a körben rendelkezésére állt bizonyítok okszerű értékelése és mérlegelése alapján, érdemben helyesen állapította meg, hogy az alperes a jogszabályban előírt valamennyi kötelezettsége teljesítését az eljárás során nem bizonyította.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság helyesen értékelte **B.S.** felszámolóbiztos tanúvallomását, valamint az általa készített zárójelentést, amelyben a felszámolóbiztos - egyebek mellett - azt adta elő, hogy „a tevékenységet lezáró mérleg átadásra került, de az eljárás lefolytatásához szükséges iratok nem kerültek birtokunkba... Egyszerűsített eljárást ezért a vagyontalanság és irathiany okán kezdeményezünk”.

A felszámolóbiztos e nyilatkozataival szemben az alperes az eljárás során csupán állította, de nem bizonyította, hogy a jogszabályban előírt irat és vagyonátadási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a törvényi vélelem alkalmazásának indokaként a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségek teljesítésének elmulasztását is helyesen jelölte meg.

A vélelem tartalmát illetően a felperes arra tévesen hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében meghatározott törvényi vélelem a hitelezői érdekek sérelméhez kapcsolódó valamennyi tényállási elemre kiterjed, ezért annak fennállása esetén a felperesnek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját sem kell bizonyítania.

Tény, hogy annak a kérdésnek a megválaszolása kapcsán a bírói gyakorlatban korábban eltérő álláspontok alakultak ki, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdésében meghatározott törvényi vélelem mire terjed ki.

A Kúria által is elfogadott és jelenleg irányadónak tekinthető jogértelmezés szerint pedig a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelem azt jelenti, hogy amennyiben a felperes bizonyította a jogszabályban felsorolt tényállási elemek (felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adós éves beszámolójának letétbehelyezésével és közzétételével, vagy a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjai szerinti kötelezettsége teljesítésével kapcsolatos vezetői feladatok elmulasztása) fennállását, továbbá bizonyította az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját, az ezt követően bekövetkezett vagyonszőkenést, vagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének meghiúsulását vagy a környezeti terhek rendezésének elmulasztását, úgy az ellenkező bebizonyításáig úgy kell tekinteni, hogy az alperes nem a hitelezői érdekek elsődlegességének szem előtt tartásával végezte feladatait és ezzel okozati összefüggésben kárt okozott nekik (Kúria .../5. és .../4. számú eseti határozatok).

A felperesnek tehát a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelem fennállása esetén is bizonyítania kell az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját, továbbá a bekövetkezett vagyonszőkenés mértékét vagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének meghiúsulását vagy a környezeti terhek rendezésének elmulasztását. E körülmények bizonyítása esetén pedig vélelem szól amellet, hogy az alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el és a hitelezők kára ezzel okozati összefüggésben keletkezett.

A jelen ügyben a felperes az eltérő jogi álláspontja ellenére - a bíróság felhívására - megjelölte az alperes által vezetett gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját és csatolta az iratokhoz az ezt alátámasztó okirati bizonyítékait. Az elsőfokú bíróság azonban ennek ellenére ebben a felek között vitás kérdésben nem foglalt állást, mivel sem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, sem annak szükségletességét nem állapította meg.

Az elsőfokú bíróság részéről elkövetett ez az eljárási szabálysértés azonban az adott esetben nem tette szükségessé a meghozott határozat hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését tekintettel arra, hogy ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság a feleket a jogszabályban előírtaknak megfelelően tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, az ennek hatására megtett nyilatkozataik és a csatolt okirati bizonyítékok alapján pedig a **KFT1.** fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontja a másodfokú eljárásban megállapítható volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján pedig az ítéletábla nem fogadta el a felperesnek azt az állítását, miszerint a **KFT1.** már 2010. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna.

A másodfokú eljárásban beszerezett, 2010. évi beszámoló adatai szerint ugyanis a kft. 2010. december 31-én 1 800 000 Ft pénzeszközzel rendelkezett, amely összeg a felperes által megjelölt - az adófolyószámlán nyilvántartott - 1 317 552 Ft adótartozás kiegyenlítésére is fedezetet nyújtott volna.

Az a tény, hogy a társaság a rendelkezésére állt pénzeszközt nem az adótartozása kiegyenlítésére fordította, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállásának vizsgálata szempontjából nem bírt jelentőséggel.

A **KFT1.** nyilvános cégadatai alapján tényként lehetett továbbá megállapítani, hogy 2011. április 19-én a társasággal szemben adóvégrehajtás indult, amely ugyan 2012. április 19-én megszüntetésre került, azonban a kft. ezt követően sem teljesítette a folyamatos adófizetési kötelezettségét, amelyre tekintettel 2012. július 30-án újabb adóvégrehajtási eljárás indult ellene. Ezekből az adatokból pedig

az ítéltábla azt állapította meg, hogy az alperesnek, mint a **KFT1.** vezető tisztségviselőjének legkésőbb 2011. április 19-én, az első végrehajtási eljárás megindulásakor már tisztában kellett lennie azzal, hogy a kft. a vele szemben fennálló követeléseket azok esedékességekor maradéktalanul nem lesz képes kiegyenlíteni, ezért a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete ekkor már fennállt.

Annak következtében pedig, hogy ezt követően az alperes az általa vezetett gazdasági társaság 2011. és 2012. évi beszámolóit - a felszámolás kezdő időpontjáig - nem helyezte letétbe, a felszámolási eljárás megindulását követően pedig a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségeit maradéktalanul nem teljesítette, ugyanakkor a felperes bizonyította, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett - egyedüli - hitelezői igénye teljes mértékben nem nyert kielégítést, vélelem szolt amellet, hogy 2011. április 19-ét követően az alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége szerint végezte, a felperes kára pedig ezzel okozati összefüggésben keletkezett.

Az alperesnek természetesen lehetősége lett volna arra, hogy a vélelmet megdöntse és bizonyítsa, hogy a kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a kft. legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az elsőfokú bíróság etekintetben az alperes számára a jogszabályban előírt tartalmú tájékoztatást megadta, és többször felhívta az alperest a mentesülését eredményező körülmények bizonyítására, továbbá tájékoztatta a bizonyítás indítványozásának elmulasztásához, valamint a bizonyítás sikertelenségéhez fűződő jogkövetkezményekről (11/II. számú végzés, 17. számú végzés, 20. számú végzés).

A jogi képviselővel eljáró alperes azonban a kapott tájékoztatás ellenére azon túl, hogy - alaptalanul - vitatta a törvényi vélelem alkalmazhatóságát, a mentesülését eredményező magatartásként kizárólag a 2012. március 19-i és 2012. április 16-i befizetéseket jelölte meg.

Ezek a részteljesítések azonban - önmagukban - nem voltak alkalmasak annak igazolására, hogy az alperes az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a **KFT1.** legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében, figyelemmel arra is, hogy a csatolt adófolyószámla kivonat szerint a Kft. adótartozása 2012. év végére - a befizetések ellenére - 10 000 000 Ft fölé emelkedett.

A fellebbezéshez mellékelt taggyűlési jegyzőkönyvnek a bizonyítékok körében történő figyelembevételét és értékelését pedig kizárta az a körülmény, hogy a jegyzőkönyvvel dokumentált eseményről az alperesnek már nyilvánvalóan az elsőfokú eljárásban is tudomása volt, azonban arra nem hivatkozott.

Ezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat arra, hogy az a tény, hogy a taggyűlésről készült jegyzőkönyv - mint okirati bizonyíték - az elsőfokú eljárásban még nem állt az alperes rendelkezésére, nem képezte akadályát annak, hogy a jogi képviselővel eljáró alperes a mentesülése körében a taggyűlés tényére hivatkozzon és más bizonyítási eszközzel (pl. tanúkkal) bizonyítsa az ezzel kapcsolatos állításait.

Az alperesnek az a hivatkozása, miszerint az elsőfokú eljárásban azért nem hivatkozott a taggyűlés összehívására, mert „abban a meggyőződésben volt, hogy az általa előadottak elegendőek lesznek arra, hogy a felperes keresetét, mint teljességgel megalapozatlant a Nyíregyházi Törvényszék elutasítsa”, a fellebbezésben előadott új tényállítás figyelembevételéhez nyilvánvalóan nem szolgálhatott alapul, figyelemmel a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében, valamint a 141. §-ának (2) és (6) bekezdéseiben foglaltakra.

[Utal az ítéltábla arra, hogy a **KFT1.** 2013. január 21. napján megtartott taggyűléséről készült - és a cégbírósághoz elektronikus úton 2013. február 7-én benyújtott - jegyzőkönyvben szereplő

határozat száma ugyanúgy 1/2013. (I.21.) szám alatt került feltüntetésre, mint a fellebbezéshez csatolt 2013. január 11-i jegyzőkönyvben rögzített 1/2013. (I.11.) számú határozat.]

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság érdemben helyesen állapította meg, hogy az alperes a Cstv. 33/A. §-a (3) bekezdésének utolsó fordulatában megállapított törvényi vélelmet nem tudta megdönteni, ezért a felperes ki nem elégített hitelezői követeléséért a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapítható volt.

Észlelte azonban az ítéletábra, hogy az összecszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a felperes végleges kereseti kérelmén, mivel a felperes a 19. sorszámú beadványában a meg nem térült hitelezői követelésének összegét 6 164 720 Ft-ban jelölte meg és a keresetét mind a felelősség megállapítása, mind a vagyoni biztosíték nyújtása tekintetében erre az összegre leszállította.

Figyelemmel továbbá arra, hogy az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének teljes egészében történő megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult - ezáltal pedig a leszállított kereseti kérelmen felüli rendelkezésekre is kiterjedt - az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 215. §-ába ütköző rendelkezéseit a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése lényegében eredménytelen maradt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdéseiben foglaltak alapján, figyelembe véve azt is, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

Az alperes a részére az elsőfokú eljárásban engedélyezett illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és a 46. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján köteles továbbá az állam részére megfizetni.

Debrecen, 2016. március 25.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -